

mere tynger dem, vil Trangen til som „Gammel“ at søge Fattighjælp spille en mindre Rolle, end hvis Talen var om de sidste 5 Aar, og Sandsynligheden for nogen betydelig Forøgelse af de søgendes Tal er ogsaa af den Grund vistnok kun ringe. Men uden positivt Materiale, der, som nævnt, endnu ikke findes, kan man neppe naa videre end til saadanne almindelige Betragtninger.

Det følgende Spørgsmaal, der er forelagt Bureauet, vedrører Virkningen af Lovforslagets § 2, at der ved Beregningen af Alderdomsunderstøttelsen ikke skal tages Hensyn til, at vedkommende har en Indtægt ved privat Understøttelse osv. af indtil 100 Kr. aarlig samt fri Bolig, og til dette Spørgsmaal er der da fra selve Landstingsudvalget knyttet det yderligere, hvilken Virkning desuden Udeladelse af Indtægter indtil 100 Kr. ved personligt Erhverv vil have. Hertil skal bemærkes, at det fremgaar af den foreliggende Alderdomsunderstøttelses-Statistik, at de understøttede for en væsentlig Del selv bidrage til deres Underhold. Under Henvisning til de paagældende Publikationer, jfr. Stat. Medd. 3die Række, 17de Bind og 4de Række, 2den Bind samt Statistisk Aarvog V. og VI., skal her kun nævnes, at den gennemsnitlige Understøttelse pr. alderdomsunderstøttet Individ i 1899 var 85 Kr., og at Halydelen af de understøttede Hovedpersoner fik under 100 Kr. om Aaret i Understøttelse ($\frac{1}{8}$ under 50 Kr.). Af saadanne Beløb vil man selvfølgelig ikke kunne subsistere; men Spørgsmaalet er, fra hvilken Kilde det Tillæg kommer, som disse Beløb forudsætte maa være til Stede. Hovedsagelig maa det antages, at de hidrøre fra Selverhverv, og det kan derfor straks siges, at en Bestemmelse om, at 100 Kr.s Indtægt ved Selverhverv ikke skal medregnes ved Bestemmelsen af Understøttelsens Størrelse, vistnok vil spille en meget væsentlig finansiell Rolle. Meget mindre Betydning har sikkert Velgørenhedsbeløbene, og de har det saa meget mindre, som de i den Periode, Loven har været i Kraft, utvivlsomt ere aftagne stærkt i Antal og Størrelse. En Lovbestemmelse om, at der i et vist Omfang intet Hensyn skal tages til saadan Hjælp, vilde derfor maaske faa den gunstige Virkning, at Velgørenheden atter her kunde faa Raaderum, men ikke faa nogen tilsvarende finansiell Virkning for det offentlige, eftersom Alderdomsunderstøttelsen ogsaa hidtil har maattet bestemmes uden væsentligt Hensyn til Velgørenheden — da en saadan forholdsvist sjælden har været til Stede. I øvrigt er Praksis over for de tilstedeværende Indtægters Indflydelse paa Understøttelsens Størrelse en Del forskellig i de forskellige Kommuner, og den finansielle Virkning af Lovforslagets § 2 vil derfor heller ikke ytre sig ensartet, men som Helhed kan det altsaa vistnok siges — dog uden at dette ved positivt Materiale kan godtgøres — at naar man holder sig til Lovforslagets Bestemmelser, vil Merudgiften herved ikke blive af særdeles stor Betydning.

Hvad Oplysningerne om Antallet af alderdomsunderstøttede og den samlede Udgift ved Alderdomsunderstøttelsen i Aarene 1899 og 1900 angaar, skal for sidstnævnte Aars Vedkommende bemærkes, at Bureauets Bearbejdelse af det paagældende Materiale ikke er tilendebragt, og at Materialet end ikke er indkommet til Bureauet overalt fra. — I Aaret 1899 var Antallet af understøttede den 1ste Januar 56,442 (hvoraf 15,735 Bipersoner) og den 31te December 1899: 57,709 (hvoraf 15,895 Bipersoner), foruden 388 midlertidig understøttede i Aarets Løb. Den samlede Udgift ved Alderdomsunderstøttelsen var i 1899: 4,851,746 Kr., hvoraf 2,427,432 Kr. i Tilskud fra Staten. De nærmere Data ville i øvrigt fremgaa af „Statistisk Aarvog“ VI. for 1901.

(Underskrift).

Til Indenrigsministeriet.